

„Nevím. Babička říkala, že můžu chodit do školy tady, že by to bylo nejlepší. Že bych začala znova, kde mě nikdo nezná.“

„Aha.“

„Chtěla bych chodit s tebou,“ zašeptala tak tiše, jako kdyby se bála, že když takové přání vysloví nahlas, připraví se i o samotnou naději, že by se mohlo vyplnit. Objala obě panenky a já svou ruku položila na její. Zavřela jsem oči a otevřela je až ráno. Zděšením!

„Bětko! Vstávej!“ A než Bětka procitla, vymotala jsem se z deky. „Zapomněly jsme na naše králíčky!“

„Ale ne!“ Bětka samou nervozitou nevěděla, co dřív dělat. Vyskočila z postele a začala řešit, co si vezme na sebe a že má stále včerejší oblečení včetně spodárů.

„Neřeš spodárů a pojd'! Musíme rychle ke králíkárně!“ Čapla jsem ji za ruku a řítily jsme se z pokoje. Arnoštek skočil z postele ukázkovou šipku a mazal za námi. V chodbě jsme si nazuly první holiny, které jsme uviděly, abychom se nezdržovaly zavazováním tkaniček, a běžely ven. Bylo zataženo

a vlhká tráva pod nohama klouzala. Bětka se pod sušáky na prádlo smekla a upadla.

„Jsi v pohodě?“ zabrzdila jsem a dva kroky se k ní vrátila, abych jí pomohla vstát.

„Jo, jen jsem si asi narazila bok.“ Legíny měla na jedné noze od kotníku po stehno mokré a zelené. Stěží vstala. „To nevadí, pojdme.“

Ke králíkárně jsme se dostaly chvíli po Arnoštkovi. Skákal na ni a štěkal. Jakmile jsem spatřila otevřená dvířka jednoho z kotců, rychle jsem k Arnoštkovi přiskočila a chytila

